

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **CarTec Ostrava s.r.o.**
sídlem Vítkovická 3246/1A, 702 00 Ostrava
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Janem Spáčilem, LL.M.
sídlem Ambruz & Dark Deloitte Legal s.r.o., Nile House, Karolinská
654/2, 186 020 Praha 8

proti
žalovanému: **Specializovaný finanční úřad, Územní pracoviště Ostrava**
sídlem Jurečkova 940/2, 700 39 Ostrava

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal soudní ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který dle žalobního tvrzení spočíval v zahájení a vedení daňové kontroly na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období měsíce července 2015. Žalobce se domáhal, aby soud vydal rozsudek, že zásah žalovaného do práv žalobce spočívající v nezákonném způsobu vedení daňové kontroly zahájené protokolem ze dne 29. 8. 2018 č. j. 142003/18/4232-22792-803578 za zdaňovací období červenec 2015, je nezákonným zásahem ve smyslu ust. § 82 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“).
2. V podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný zahájil daňovou kontrolu v okamžiku, kdy již uplynula lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období červenec 2015. Daňová kontrola představuje zásah do práv žalobce, neboť jej zatěžuje zvýšenými finančními náklady, když žalobce je povinen správci daně poskytovat součinnost a rovněž vynakládat nemalé finanční prostředky na právní zastoupení a daňové poradenství v této věci. Zaměstnanci žalobce se při poskytování součinnosti žalovanému nemohou věnovat svým běžným pracovním úkolům. Zároveň je narušena právní jistota žalobce jako daňového subjektu ohledně jeho daňových povinností, přitom daňová kontrola fakticky nemůže vést k doměření daně.
3. Žalobce byl výzvou žalovaného, doručenou mu dne 21. 6. 2018, vyzván k podání dodatečného daňového přiznání k DPH. Žalobce reagoval sdělením ze dne 23. 7. 2018, v němž uvedl, že mu není znám důvod dodatečného daňového přiznání a toto nepodá. Následně byla žalovaným dne 29. 8. 2018 zahájena daňová kontrola za zdaňovací období červenec 2015. Žalobce již v okamžiku daňové kontroly upozornil na skutečnost, že lhůta pro stanovení daně za uvedené zdaňovací období již uplynula, neboť ust. § 148 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“) určuje, že daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. V posuzované věci v souladu s ust. § 33 odst. 1 daňového řádu a § 101 odst. 1 písm. c) zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen „ZDPH“) lhůta pro stanovení daně počala běžet 26. 8. 2015 a skončila 27. 8. 2018.
4. Žalovaný sice tvrdí, že lhůta pro stanovení daně byla v důsledku výzvy žalovaného prodloužena o jeden rok (§ 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu), s tím však žalobce nesouhlasí. Ve své argumentaci odkázal na dikci ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, podle níž je nezbytná existence příčinné souvislosti mezi výzvou a stanovením daně, která nastane pouze tehdy, když daňový subjekt v souladu s výzvou podá dodatečné daňové přiznání, na základě kterého následně dojde ke stanovení daně, anebo bude příčinná souvislost existovat také u následného doměření daně žalovaným podle pomůcek, anebo v případě, že by žalovaný po nesouhlasném stanovisku žalobce zahájil postup k odstranění pochybností. Žádná z těchto skutečností však nenastala, neboť žalovaný zahájil daňovou kontrolu. Ta je specifická tím, že v jejím případě není dána požadovaná vazba na výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení. Pokud by žalobci byla v takovém případě daň vůbec doměřena, nedošlo by tak již v návaznosti na výzvu žalovaného, ale v návaznosti na provedenou daňovou kontrolu. S takovou situací však ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového

řádu účinky prodloužení lhůty nespojuje. Stejný názor zastává i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), a to v rozsudku ze dne 30. 4. 2015 č. j. 2 Afs 1/2015-49.

5. Na základě uvedeného má žalobce za to, že žalovaný se vůči němu dopustil nezákonného zásahu.
6. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že výzva žalovaného ze dne 20. 6. 2018 č. j. 103934/18/4232-22792-805723 byla žalobci z hlediska ust. § 148 odst. 2 daňového řádu doručena včas a byla rovněž způsobilá vést k doměření daně, tj. nebyla pouze formální, což ostatně žalobce ani netvrdí. Pokud daňový subjekt na výzvu správce daně reaguje tak, že sice dodatečné daňové přiznání nepodá, ale věcné důvody pro to správci daně sdělí, nelze bez dalšího stanovit daň podle pomůcek. Takový případ totiž nelze kvalifikovat jako nevyhovění výzvě ve smyslu ust. § 145 odst. 2 věty druhé daňového řádu. Další postup správce daně v případě, kdy daňový subjekt reaguje vyjádřením nesouhlasu s výzvou, se odvíjí zejména od poznatků správce daně, kterými v době vydání výzvy disponoval a které daňovému subjektu ve výzvě sdělil a od obsahu reakce daňového subjektu. V zásadě se nabízí postup k odstranění pochybností, nebo daňová kontrola (rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2018 č. j. 1 Afs 300/2017-26). V posuzované věci správce daně zjistil v rámci daňové kontroly na DPH za zdaňovací období únor 2015 nesprávně vykázané údaje v daňovém přiznání žalobce, což vedlo ke stanovení daně z moci úřední. Z dalších indicií pak žalovaný důvodně předpokládal, že stejný problém nastal i ve zdaňovacím období červenec 2015 a daň byla proto stanovena nesprávně. Daňovou kontrolu žalovaný zvolil proto, že předpokládal rozsáhlejší dokazování ve věci jednotlivých obchodů se společnostmi PR Remarketing. Nemohl proto postupovat jinak, než jak postupoval.
7. Je pravdou, že základní lhůta pro stanovení DPH za zdaňovací období červenec 2015 by bez dalšího uplynula dne 27. 8. 2018, když na den 25. 8. 2018 připadla sobota. Výzva žalovaného ze dne 20. 6. 2018 byla žalobci doručena dne 21. 6. 2018, takže se tak stalo v posledních dvanácti měsících před uplynutím stávající lhůty pro stanovení daně. Posouzení další zákonné podmínky, tj. zda výzva žalovaného vedla k doměření daně, nebylo ke dni vyjádření žalovaného k žalobě možné, neboť daňová kontrola stále probíhala a daň doměřena zatím nebyla. Žalovaný však má za to, že dočasná nemožnost posouzení splnění této podmínky prodloužení lhůty z právní úpravy nutně vyplývá, neboť v době vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání, nelze z povahy věci vědět, zda vůbec dojde k doměření daně a pokud ano, kdy se tak stane. Správce daně je povinen výzvu podle § 145 odst. 2 daňového řádu vydat tehdy, pokud má důvodný předpoklad pro doměření daně. Takový předpoklad zpravidla nebude a ani nemusí být jistotou, ale právě jen důvodným předpokladem. Teprve následně po vydání výzvy bude tak či onak postaveno na jisto, zda je třeba daň doměřit či nikoli. Ukáže-li se předpoklad správce daně stran doměření daně správným, je třeba daň doměřit a za tím účelem je třeba, aby se lhůta prodloužila. Ukáže-li se naopak, že daň nebylo třeba doměřit, neboť předpoklad správce daně se nepotvrdil, není ani třeba, aby se lhůta pro stanovení daně prodloužila. Na výsledek je však třeba v každém případě počkat. Ze samotné podstaty podmíněného prodloužení lhůty je nutno až do doby, kdy bude postaveno najisto splnění nebo nesplnění poslední podmínky, tj. doměření daně, vycházet z předpokladu prodloužení lhůty. Opačný předpoklad (tj. že se lhůta neprodloužila) by vedl k přímému popření účelu právní úpravy.

8. Zákonný požadavek, aby výzva k podání dodatečného daňového přiznání vedla k doměření daně, jistě vyjadřuje souvislost mezi výzvou a doměření daně, avšak podle žalovaného tato souvislosti nemusí být bezprostřední a zákon to ani nestanoví. Podle konkrétních okolností může mezi reakcí daňového subjektu na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání a doměření daně proběhnout daňová kontrola, a přesto zůstane souvislost mezi výzvou a doměření daně zachována. Tak tomu bude v případě, kdy se správce daně v rámci daňové kontroly zaměří právě na svůj předpoklad, pro který výzvu podle ust. § 145 odst. 2 daňového řádu vydal a kdy se v rámci daňové kontroly tento předpoklad potvrdí, pročez pak bude potvrzený předpoklad důvodem doměření daně. Souvislost mezi výzvou a doměření daně bude nepochybně zachována a výzva nakonec povede k doměření daně, neboť stála na začátku doměřovacího řízení, které vyústilo k doměření daně.
9. Právní názor žalobce, podle kterého výzva povede k doměření daně jedině tehdy, pokud bude daň doměřena podle dodatečného daňového přiznání nebo podle pomůcek, nemůže obstát. Nemůže být totiž na vůli daňového subjektu, aby svým rozhodnutím stran toho, jak bude na výzvu reagovat, doměření daně zmařil skrze zmeškání lhůty pro stanovení daně. Daňový subjekt by mohl vyjádřit věcný nesouhlas s výzvou a znemožnit tím správci daně stanovení daně podle pomůcek, čímž by vyloučil prodloužení lhůty pro stanovení daně podle ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, v důsledku toho pak i zahájení daňové kontroly a stanovení daně, které správce daně předpokládal, když výzvu vydal. Žalovaný má za to, že ob stojí-li výzva k podání dodatečného daňového přiznání v testu první podmínky (doručení výzvy v posledních dvanácti měsících lhůty pro stanovení daně a její způsobilost vést k doměření daně), může se správce daně spolehnout na předpoklad prodloužení lhůty.
10. Žalovaný má za to, že rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2015 č. j. 2 Afs 1/2015-49, jímž argumentuje žalobce, na projednávanou věc nedopadá. V jím posuzované věci jednak již byla daň stanovena, takže bylo možno posoudit, zda výzva vedla k doměření daně či nikoliv, a jednak byla daň stanovena zřejmě jen na základě výsledku daňové kontroly. Mezi výzvou k podání dodatečného daňového přiznání a daňovou kontrolou tedy zřejmě nebyla žádná věcná souvislost. To potvrzuje i rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2018 č. j. 1 Afs 300/2017-26 (odst.[17] tohoto rozsudku). Pro posuzovanou věc je zásadní, že NSS v rozsudku sp. zn. 1 Afs 300/2017 potvrdil, že mezi reakcí daňového subjektu na výzvu správce daně k podání dodatečného daňového přiznání a doměření daně, může proběhnout daňová kontrola, aniž by to zmařilo prodloužení lhůty pro stanovení daně podle ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění tohoto rozsudku NSS. Žalovaný má za to, že v posuzované věci je zcela zřejmá věcná souvislosti mezi výzvou žalovaného k podání dodatečného daňového přiznání a zahájenou daňovou kontrolou, přičemž lhůta pro stanovení daně je prodloužena jen podmíněně, ale do skončení daňové kontroly je nutně třeba vycházet z předpokladu jejího prodloužení o jeden rok, tj. do dne 27. 8. 2019. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
11. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 14. 1. 2019 vyjádřil nesouhlas s argumentací žalovaného a uvedl, že postup žalovaného, jenž předcházela zahájení daňové kontroly, není dle žalobního tvrzení nezákonným zásahem ve smyslu s.r.s. a ani předmětem zásahové žaloby. Podle žalobce není pravdou, že by v žalobě nerozporoval

výzvu správce daně k dodatečnému daňovému přiznání a její způsobilost vést k doměření daně. Žalobce v části III žaloby výzvu rozporuje. K tomu dále uvedl, že výzva nebyla způsobilá vést k doměření daně, neboť žalovaný při jejím vydání vycházel ze závěru daňové kontroly za zdaňovací období únor 2015. Žalobce s těmito závěry nesouhlasí a považuje je za nesprávné a nezákonné, což žalovanému písemně sdělil, již v souhrnném vyjádření ke skutečnostem zjištěným v rámci daňové kontroly za zdaňovací období únor 2015. Žalobce nesouhlasí s tím, jak žalovaný posoudil transakce mezi žalobcem a společností PR Remarketing, neboť toto nesprávné posouzení mělo za následek nesprávné a nezákonné stanovení DPH za zdaňovací období únor 2015 z moci úřední. Proti tomu žalobce brojí dostupnými opravnými prostředky (odvolání proti platebnímu výměru). V posuzované věci má žalovaný očividně v úmyslu postupovat zcela stejně, a proto žalobce reagoval na výzvu tak, že mu není znám důvod pro podání dodatečného daňového přiznání. Proto také má žalobce za to, že tato výzva nemůže vést k doměření daně, neboť ta by byla rovněž stanovena nesprávně. Žalobce dále nesouhlasí s argumentací žalovaného ohledně existence příčinné souvislosti mezi výzvou a doměřením daně. Judikatura, na kterou žalobce odkázal, jednoznačně stanovuje, že v případě zahájení daňové kontroly v návaznosti na nevyhovění výzvy k podání dodatečného daňového přiznání, není naplněna hypotéza uvedeného zákonného ustanovení, tj. nedojde k prodloužení lhůty pro stanovení daně. Ve stejném smyslu vyznívá komentář k daňovému řádu (Lichnovský, Ondříšek a kolektiv: Daňový řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 538 – 539). Žalobce setrval na důvodnosti žaloby.

12. Žalovaný na výzvu soudu podáním ze dne 24. 5. 2019 sdělil, že daňová kontrola DPH za zdaňovací období 2015 probíhající u žalobce byla ukončena dne 17. 5. 2019. Podle jejích výsledků nedojde ke změně poslední známé daně.
13. Podle ust. § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
14. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalovaný vydal dne 20. 6. 2018 pod č. j. 103934/18/4232-22792-805723 výzvu podle § 145 odst. 2 daňového řádu, kterou žalobce vyzval k podání dodatečného daňového přiznání k dani k DPH za červenec 2015. V odůvodnění výzvy odkázal na výsledky daňové kontroly na DPH za zdaňovací období únor 2015 a poznatky z dat deklarovaných daňovým subjektem v podaném souhrnném hlášení. Z těchto podkladů dovodil důvodný předpoklad, že lze mít za to, že ke stejným pochybením jako v únoru 2015 došlo v rámci deklarace dodání zboží také ve zdaňovacím období červenec 2015. Dne 29. 8. 2018 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na DPH za zdaňovací období červenec – říjen 2015 (protokol ze dne 29. 8. 2018 č. j. 142003/18/4232-22792-803578). S výsledky kontrolního zjištění (č. j. 85483/19/4232-22792-803578) byl žalobce seznámen u ústního jednání dne 17. 5. 2019 (protokol č. j. 85488/19/4232-22792-804365), zpráva o daňové kontrole (č. j. 88125/19/4232-22792-803578) byla projednání téhož dne.

15. Podle ust. § 148 odst. 1 daňového řádu daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
16. Podle ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně.
17. Podle § 145 odst. 2 daňového řádu, pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.
18. Na základě obsahu správního spisu dospěl krajský soud k závěru, že výzva žalovaného podle ust. § 145 odst. 2 daňového řádu je časově i věcně způsobilá prodloužit lhůtu ve smyslu ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Je nezpochybnitelné, že výzva byla vydána v zákonné lhůtě, tj. v posledních dvanácti měsících před uplynutím lhůty pro vyměření daně. Výzva je rovněž řádně odůvodněna, takže ji nelze označit za pouhé formální uplatnění práva. Ostatně v tomto směru žaloba žádné žalobní tvrzení neobsahuje. Krajský soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce uvedeným v replice doručené soudu dne 19. 1. 2019, že v části III žaloby zpochybnil způsobilost výzvy vést k doměření daně. Krajský soud v části III žaloby, na niž žalobce v replice odkazuje, žalobní tvrzení tohoto obsahu nenašel. Pokud pak žalobce namítá nezpůsobilost výzvy v replice, opírá toto své tvrzení pouze o věcné důvody, když nesouhlasí s odůvodněním výzvy žalovaným. Zpochybnění věcných důvodů výzvy však nemůže dle názoru krajského soudu zpochybnit časově i formálně způsobilou výzvu jako celek, neboť věcné důvody mohou být předmětem sporu správce daně a daňového subjektu a jejich opodstatněnost ukáže až další řízení.
19. Argumentace žalobce je mj. založena na rozsudku NSS č. j. 2 Afs 1/2015-49, který uvádí, že „...*lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 2 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, se prodlužuje o jeden rok pouze tehdy, pokud výzva k podání dodatečného daňového přiznání byla skutečně tím úkonem, na základě kterého došlo k doměření daně. Byla-li daň doměřena až na základě následně vedené daňové kontroly, není naplněna hypotéza uvedené právní normy a k prodloužení lhůty k stanovení daně nedochází*“.
20. Krajský soud má za to, že tento názor byl překonán pozdější judikaturou a to rozsudkem NSS ze dne 16. 8. 2018 č. j. 1 Afs 300/2017-26, v němž se NSS vyjádřil k otázce relevantního naplnění dvou kumulativních předpokladů ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. NSS zde uvedl, že prvním ze dvou kumulativních předpokladů je řádně vydaná výzva, jež je účelná a způsobilá k dodatečnému doměření daně. Tuto podmínku má krajský soud v nyní posuzované věci za splněnou, jak již rozvedl shora. Pokud jde o druhý kumulativní předpoklad, tj. zda výzva skutečně vedla k doměření daně, pak ve věci rozhodované NSS v označeném rozsudku k takovému posouzení chyběly ve spisovém materiálu podklady. Nicméně NSS nastínil další postup správce daně (odst. [43] rozsudku

sp. zn. 1 Afs 300/2017) a to tak, že: „*správce daně stanoví daň pomůckami, popř. provede dokazování v řádném procesu v rámci daňové kontroly či postupu k odstranění pochybností. Obstojí-li v budoucím řádném procesu podezření nastíněná ve výzvě, je možné, že správce daně ještě doměří daň z přidané hodnoty za zdaňovací období včas dle ust. § 148 odst. 2 daňového řádu.*

21. NSS tedy v označeném rozsudku výslovně určil, že řádným procesem dokazování následujícím po výzvě k dodatečnému daňovému přiznání může být dokazování v rámci daňové kontroly, anebo postupu k odstranění pochybností. Krajský soud v nyní posuzované věci neshledal žádné skutková ani právní důvody, pro které by se měl od citovaného názoru odchýlit.
22. Dále se krajský soud zabýval otázkou naplnění druhé z kumulativních podmínek ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, a to existence příčinné souvislosti mezi výzvou a doměřením daně, resp. prodloužením lhůty ke stanovení daně.
23. Podle Důvodové zprávy k ust. § 148 odst. 2 a 3 daňového řádu, je *cílem této úpravy vytvoření dostatečného prostoru na obou stranách pro nalezení věcně i právně správně zjištěné a stanovené daně. Vzhledem k aktuální judikatuře bylo navrženo řešení, které zohlední snahu o omezení možnosti prodloužení běhu lhůty pro stanovení daně, ale současně umožní jak řádný výkon správy daní, tak i využití všech prostředků ochrany práv daňových subjektů.*
24. Podle komentáře k daňovému řádu, a to k § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, nutnost prodloužit lhůtu v případě podání dodatečného daňového tvrzení je pochopitelná z důvodu toho, aby správce daně měl dostatečný prostor na provedení doměřovacího řízení. Stejný účel má i oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení ve smyslu ust. § 145 odst. 2, neboť tímto krokem je zahájeno doměřovací řízení z moci úřední. Aby nemohlo být v praxi zneužíváno toto ustanovení k účelovému prodlužování lhůty pro stanovení daně ze strany správce daně, stanoví daňový řád omezující podmínku. Nedojde-li na základě výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení k doměření daně z moci úřední, nebo podání dodatečného daňového tvrzení, oznámení výzvy nenaplní podmínku nutnou k tomu, aby způsobilo prodloužení lhůty. Tomu odpovídá i text § 145 odst. 2, podle něhož je pro vydání výzvy zapotřebí mít důvodný předpoklad toho, že daň nebyla vyměřena správně, a že je tudíž dán důvod k jejímu doměření (srov. J. Baxa a kolektiv: Daňový řád. Komentář. Wolters Kluwer, Praha, 2011).
25. Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že při aplikaci ust. § 148 odst. 2 písm. a), daňového řádu je třeba posuzovat dvě právní skutečnosti. První z nich je zahájení doměřovacího řízení. K tomu dochází oznámením časově i formálně způsobilé výzvy správce daně vydané podle ust. § 145 odst. 2 daňového řádu. Druhou právní skutečností je pak prodloužení lhůty pro stanovení daně, k němuž sice také dochází v důsledku téže výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu, ovšem toto prodloužení lhůty je pouze podmíněčné, neboť to, zda k němu dojde, závisí na výsledku doměřovacího řízení. Samotné doměřovací řízení je však bez ohledu na to, zda jeho výsledek bude pozitivní či negativní, zcela legální. V opačném případě by totiž ust. § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu ztratilo smysl. V případě, že výsledkem doměřovacího řízení bude prokázání důvodných pochybností správce daně a tedy existence podmínek pro doměření daně, bude

naplněna druhá z kumulativních podmínek § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, a následně stanovená daň bude vyměřena v prodloužené lhůtě. V opačném případě, kdy se výsledkem doměřovacího řízení pochybnosti správce daně neprokáží důvodnými, k doměření daně nedojde a lhůta ke stanovení daně tedy prodloužena nebude. Tato skutečnost však nebude mít na zákonnost proběhnuvšího doměřovacího řízení, kterým může být i daňová kontrola, žádný vliv.

26. Na základě shora uvedené právní argumentace dospěl krajský soud k závěru, že k tvrzenému nezákonnému zásahu žalovaného do práv žalobce nedošlo, a žalobu proto v souladu s ust. § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 17. října 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu